

Hátszegtől délkeletre.

— A Délmagyarország munkatársától. —

1916. szept. 14. este 10 óra.

Egy kis domb mögött, ahová az oláhok tisztelgő golyói kergettek, hallgatjuk négyen azt a tüzéségi párbajt, amely most kezdődött. Előzőleg halotti csönd uralkodott. Már azt hittük, hogy a mi tüzéségünk mást gondolt, mint ahogy eredetileg tervezte, mert a megszabott időnél tovább hallgatott.

De most örülten bömbölnek a különböző kaliberű ágyuk és disszonáns hangjukat az előttem lévő erdélyi magaslatokon más-más színű és magasságú füstoszlopok követik. A fejem felett nyihákolnak az acélparipák. Követem őket tekintetemmel, de egyik se látható. Olykor sivitó sárkányokká válnak, majd meg azt hiszem, hogy kutyák vonyítanak a kitűnő prédára, mely megapulva, földbe bujva kínálkozik lenn a mélységben.

— Ejnye, ejnye, — csóváljuk a fejünket — hát mi lesz. Miért nem lö vissza az oláh? Talán egy-két lövésünkre meghátrált volna? Lehetséges, mert amott már gyalogsági tűz is hallható. Onnan bizonyára visszavonulnak.

Egy óra múlva azonban tulnan is megszólalnak az ágyuk, eleinte ritkán, később élénkebb ütemben. Keresik a miénket.

— Ohó! Még a gyalogságot is kutatják. Hát olyan szemtelenek lettek egyszerre!

Ziu, Brrm! — az orrom előtt vágódott le a sziklába. Várj csak oláh, nemsokára megindulnak a tigrisek — magyarok és németek vegyest — csupán előbb megfurják az acélkigyók a sirotoknak való gödröket.

Magasan repülőgép zug. Sasszemeivel óvatosan vizsgálja, hogy mit csinálnak odaát. Mintha irigyelnék a kis éneklőmadarak a napot, körülöttem vigan, énekelve repdesnek. Csodálatos, hogy nem félnek ebben a pokoli zajban. Még a béka is kuruttyol. Talán tetszik neki a multság.

Most folyik igazán a harc. A mi ágyuink bősziúten küldik gyomruk halálgyümölcsét. Ez már nem ütközet, hanem valóságos csata, melynek képét a tiszta nap ragyogó arca időről-időre más fénnel mosolyogja be...

Órákhosszat tartó tüzéségi párbaj után megszólalnak a gyalogság puskái.

Pak-pak. Tatátákták — cifrázza a géppuska. Most iramodnak előre tigriseink. Az oláhok ágyuja már el is némult, csak a gyalogsági puskák küldenek ide bucsuzóul zizegő ólomesőt, hogy ennek oltalma mellett bátrabban iszkolhassanak el a bitangok.

— Így, így. Nagyszerű. Tüzelek shrap-

nelled üldözni. A gyalogságunk már a magaslatokon ropogtatja a puskát... Ismét itt a repülő. Mit akarhat? Nini, amott hogy kattognak a géppuskák... Rendetlen tömegben menekülnek... Mi az? Világító pisztoly fénye... Igen, figyelmeztetik embereink saját tüzéségünket, hogy oda már ne küldjenek több szívélyes üdvözlöt, mert ott már mi vagyunk.

— Hát ez mi? Zárótűz!? Tehát foglyaink is lesznek. Hajrá, csak gyurni hisz nagy számban vagyunk itt.

— Pompás multság lesz mindjárt, most érkezett meg a páncélvonat. Már működnek is rajta az ágyuk és a géppuskák. Szórjátok csak a halált.

Pokoli zaj este 9 órakor. Hurrá és trombitaszó mindenütt. Tehát általános roham az egész vonalon. Most dől el, hogy igazán ki győz. Biztosra veszem sikerünket. Már oda se figyelek, hanem szunditok a domb mögött.

— Pák, pák! — Micsoda lövöldözés körülöttem?

— Ezek oláhok! — kiáltja a szomszédom.

— Lehetetlen!

Uccu nekik. Csak egy tolakodó járőr volt. Annyit használt, hogy ébren tartott, mert különben későn tudtam volna meg, hogy az egész vonal a kezünkbe került.

Homo.

„Romániát csak orosz segítség mentheti meg.”

Hága, szeptember 20. Az angol lapok a dobrudzsai döntő győzelemről szóló német jelentéssel foglalkoznak és polemizálnak vele. Mindenesetre átszűrődik azonban vitájukból, hogy féltik Konstanzt és Bukarestet. A Times azt írja: A dobrudzsai helyzet bizonyos nyugtalanságot kell, hogy keltsen. Konstanza veszedelmeztetése komoly, jól lehet, ez a kikötő nines megerősítve. Minden a csernavodai erős hídfő tartásától vagy elesétől függ. A Daily News így ír: Már Tutrakán elesténél láttuk, hogy Románia számláján valami nines rendjén. Szilisztria átadása és a mostani új ütközet, amely a román csapatok visszavonulását kényszerítette ki, igazolja ennek a hitnek a helyességét. Miben rejlik a balsikerek oka? Csálódottak talán a német-bolgár csapatok erejében, vagy valóban arra számítottak, hogy Bulgária az antanthoz csatlakozik? Mindenesetre komoly idők járnak Romániára. Csak orosz segítség mentheti meg. Reméljük, hogy ezt kellő mértékben mihamarább megteszi Oroszország.

Két órás vita a lisztellátásról.

— A szeptemberi közgyűlés első napja. —

(Saját tudósítónktól.) Közel kétórás vitát provokált a szerdai közgyűlésen a közönség lisztellátásról való ellátásának a kérdése. A vitára azok az interpellációk adtak okot, amelyeket Reiniger Jakab, dr. Becsey Károly és dr. Végman Ferenc bizottsági tagok nyújtottak be és amelyeket a Délmagyarország szerdai számában ismertettünk.

Az interpellálók eleinte keményen állták a vitát és csak akkor vették tudomásul a tanács válaszát, amikor Balogh Károly tanácsos, a referens kifejtette azokat az okokat, amelyek a lisztellátás rendszerességét eddig megakadályozták és biztosították a közgyűlést arról, hogy az elosztás körül tapasztalható döcögések csak átmenetiek és csak napok kérdése, hogy minden a rendes mederbe terelődjék.

A közgyűlésről részletes tudósításunk a következő:

Dr. Cicatricis Lajos főispán a következő szavakkal nyitotta meg a szeptemberi rendes közgyűlést:

— A két év óta tartó borzalmas háború a maga terheivel még inkább fokozódott, ellenségeink sorába egy újabb ellenség lépett. Románia, amely évtizedeken keresztül élvezte a monarchia támogatását és gyarapodott ezáltal, elérkezettnek látta az időt arra, hogy hadüzenet nélkül, minden nemzetközi jogot lábbal tiporva Erdély védte- len földjét megtámadja. A váratlan támadás kényszerítette a lakosságot arra, hogy vagyonukat, házukat otthagya meneküljenek. A magyar társadalom és Szeged város közönsége is magyaros vendégszeretettel igyekezett enyhíteni a menekülők fájdalmait.

Bizzunk az isteni gondviselésben, katonánk önfeláldozó bátorságában és szövetségeseink törhetetlen hűségében, hogy ez az orvátadás méltó módon meglesz torolva és honfitársaink mielőbb visszatérhetnek lakóhelyeikre. Ebben az igaz ügyben való bizakodással üdvözlöm az igen tisztelt bizottsági tagokat és a közgyűlést megnyitom.

(A lisztellátás körül.)

Rack Lipót tanácsjegyző a polgármesteri havi jelentést ismertette, majd Balogh Károly pénzügyi tanácsos válaszolt azokra az ismeretes interpellációkra, amelyeket Reiniger Jakab, dr. Becsey Károly és dr. Végman Ferenc bizottsági tagok adtak be. Balogh részletesen foglalkozott az interpellációkkal és kérte a válaszok tudomásul vételét. Kifejtette, hogy kizárólag az átmeneti intézkedések az okai annak, hogy a lisztellátás új rendjének bevezetése körül nehézségek támadtak. Hogy ezek a nehézségek megszűnjenek, csak napok kérdése, amíg mindenki megkapja a lisztfüzetét és a kereskedők is megkapják azokat a listákat, amelyekben a hozzájuk beosztott közellátásra szorulóknak vannak nyilvántartva.

Reiniger Jakab csak az interpelláció 4-ik pontjára, — amelyben azt a kérdést teszi fel, milyen intézkedéseket kíván tenni a hatóság, hogy a lisztellátás akadálytalanul

2^x80

fillért
fizet

grammonként

r é g i,
törmelék

A r a n y é r t

FISCHER

Órás, ékszerész,
Hárász-utca 14.

Korzó-kávéház mellett (Cégemre tessék
figyelni!)